

Vršovice 19.8.2012

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodine, utíkám se k Tobě, kéž nikdy nejsem zahanben. Pro svou spravedlnost mě vysvobod, pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou. Buď mi skalním příbytkem a budu se tam uchylovat stále. Rozhodls o mé záchraně, tys můj skalní štít, moje pevná tvrz! Ž 71,1-3

Píseň: 138

Modlitba: Pane Bože, přicházíme na Tvé pozvání, přicházíme natěšení na setkání s blízkými lidmi, ale také na Tvé Slovo i na společenství kolem Tvého stolu. Děkujeme za možnost poznávat sami sebe v zrcadle, které nám nastavuješ skrze své svědky, děkujeme, že tady, ve společenství sester a bratří se smíme odvážit vyznat všechno, kde selháváme a co nás trápí. Že se smíme vidět takoví jací jsme a zároveň v Tvém pozvání přijímat jistotu, že Ti patříme.

Děkujeme, že nás tak vedeš k sobě a tím i jeden k druhému. Že nás vedeš k pokoře a odpuštění, že nám právě v tomto společenství otevíráš budoucnost našich životů.

Prosíme za všechna společenství Tvé církve po celém světě. Aby byl dnešní den dnem radostné vděčnosti a otevřenosti. Amen.

Čtení: Mk 7,1-8.14-16

Píseň: 631

Text: Dt 4,1-5; Lk 15,17-20

Haleluja. Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. Haleluja. Ž 34,2

Ježíš se dostává do konfliktu se zákoníky a farizey. Tedy s těmi, kteří se dobře orientují v Zákoně. Božím Zákoně. To bylo zcela zásadní, protože byli schopní být druhým lidem pomocí v orientaci v životě. Protože přesně tím Zákon byl. „Nařízení a práva, která vás učím dodržovat, abyste byli živi.“ To slyšíme jako Boží slovo v textu, který jsme četli z knihy Deuteronomium. To je naprosto jasně řečeno. „Vy, kteří jste se přimkli k Hospodinu, svému Bohu, jste dodnes všichni živi.“ A právě dodržování

Zákona je znamením života. Potvrzením, že lid přijímá a raduje se z Božího vyvolení. Z faktu, že jsme Božím lidem. Když na to lidé zapomněli, byla z toho vždy katastrofa. O tom nám bibličtí svědkové vyprávějí velice jasně.

To je ale naprosto legitimní - v čem je tedy základ konfliktu? Potřebujeme toto nějak promyslet, protože to není nějaký dávný problém. I my se přece snažíme předávat dalším generacím, svým dětem, to, co jsme rozpoznali jako Boží Slovo, které nám ukazuje ke zdroji života. Snažíme se reflektovat situaci kolem nás na základě biblického svědectví. Trápí nás, když mizí důraz na studium Písma, vidíme pak náchylnost k překrucování biblických důrazů z prosté neznalosti. Nebo prostě díky povrchní znalosti. Okamžitě jsem si vybavil knihy Chaima Potoka - především jeho Vyvolené nebo Jmenuji se Ašer Lev. Knihy z prostředí hluboké chasidské zbožnosti, která je nám milá, která připomíná historické počátky naší církve, písmáctví. A přece v těch knihách velice brzy narážíme na hranice. Když život jakoby přeteče z nádoby vymezených představ. Hranice, které evidentně vnímal Ježíš.

Židé Ježíšovy doby žili pod diktátem cizí moci. A to nešlo pouze o jakousi národní hrdost. Palestina nebyla bohatou zemí, drtivá většina lidí žila v bídě. A odvádění daní do Říma situaci ještě zhoršovalo. Takže tu byl kulturní i hospodářský tlak, který způsoboval radikalizaci. A ta nabývala náboženské podoby. To, co se dělo, přece bylo proti Božimu lidu, bylo to proti Pánu Bohu. Zákon, Tóra, byly stále důležitější jako znamení identity. „My patříme Pánu Bohu“. Něco jakoby se nenápadně překlátilo. Těžko to popsat - já to alespoň neumím. Snad by se to dalo nazvat negativním vymezením. Zákon se stal nástrojem dělení lidí. Zákon, který dělil - Boží lid od ostatních lidí, uvnitř lidu ty, kteří se v Zákoně orientovali a ti, kteří se v něm tolik neorientovali.

Není to nic neznámého - zažíváme to v posledním období dosti vydatně. Něco se ve společnosti děje, do hry byly vtaženy církve, a to i nefér způsobem - a já si uvědomuji, že nevím, co s tím. Že mě to tlačí do negace. Když něco zvolíme jako základ naší identity a začneme to používat jako ochranný štít, začneme rozdělovat lidi. Svazuje to život. Je velice těžké to vyjádřit, abychom neublížili. Pohybujeme se v oblasti hluboké zbožnosti. A přece se tohoto vyjádření Ježíš odvážil. „Opustili jste přikázání Boží a držíte se lidské tradice.“ Velice tvrdé. Ježíš napadl zoufale hájenou identitu svých posluchačů. Napadl lidský model, který ve

finále vede k nenávisti a ke zkáze. V tom daly a dávají lidské dějiny Ježíšovy za pravdu. Hájení vlastní identity vede ke katastrofě - tak, jak se to stalo a vyvrcholilo pádem Jeruzaléma a po Bar Kochbově povstání jeho naprostým zničením.

Co tedy s tím? Co s tím máme dělat ne pouze v dění ve společnosti, ale ve zcela obyčejných každodenních situacích. Právě v nich je Ježíš kritizován, tady se brání, právě tady to začíná.

Na čem zakládáme svoji identitu? Vede nás k otevřenosti nebo k uzavřenosti druhým lidem? To je to, k čemu nás Ježíš vrací. A je to to, co nás zajímá. My víme, že jistota vlastní identity dává sílu. To tak prostě je a je to nesmírně důležité. A otevřenost druhému člověku sílu vyžaduje. To také víme. A právě tady, při našem pohledu do zrcadla i pohledu kolem sebe vidíme, jak tato síla k otevřenosti schází. Jistota vlastní identity. Teď nemyslím na nacionalistické, neonacistické projevy, které jsou na vzestupu. Myslím mnohem blíže k našim životům. Myslím na vztahy - partnerské, přátelské, vztahy ve sboru, v církvi, v práci. Jak moc chybí vnitřní jistota a potom stačí tak málo, stačí hloupost a všechno se hroutí. A z naší víry zůstává jen jakási hromádka moralistických frází.

A proto Ježíš přichází a napadá opory naší identity. „Slyšte mě všichni a rozumějte: Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje. Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Proto napadá tradici otců. Ne proto, že by byla špatná, ne proto, že by byla škodlivá - ale proto, že je slabá. Že není dostatečnou oporou pro otevřenost pro druhého člověka. Není tím, co by uneslo všechny nápory, které působí v našem životě.

Dobře - ale co Ježíš nabízí místo toho? Co tedy máme předávat svým dětem? O co se máme opírat jako o posilu pro otevřenost druhým lidem? Modelovou odpovědí je ústřední Ježíšovo podobenství u evangelisty Lukáše, ze kterého jsme si kousek přečetli jako dnešní text. Ježíš tu neodmítá Zákon, ale staví ho do jiného světla. Marnotratný syn, člověk, který selhává, dochází k poznání, že jedině hodnoty otcovského domu mají budoucnost. Jedině nabídka života z Boží strany je tím, v čem má smysl žít. Tam samozřejmě patří i poslušnost pravidlům, která Pán Bůh nabízí. Čteme, že marnotratný syn přichází k sobě - nenechává se už určovat všemi možnými iluzemi. Vrací se k otcovským pravidlům života. K Zákonu. To všechno je nesmírně důležité - ale není to ten základ, o kterém mluví

Ježíš. Základem je přijetí ze strany Otce. Ta otevřená náruč, jistota, že máme místo v Božím plánu - to je naše identita, na které se dá stavět. Tato identita má takovou pevnost, že nám umožňuje otevřenost druhému člověku. Otevřenost i společnosti, ve které žijeme. Nemusíme se bát, nemusíme si dokazovat, nemusíme se vymezovat. To je pravý základ našeho života, na kterém můžeme stavět. O tom nás ujišťuje i dnešní Boží pozvání ke stolu, který pro nás připravil.

Amen.

Píseň: 367

Vyznání vin: Pane Bože, přicházíme k Tobě a chceme poděkovat, že si nás v tuto chvíli vedeš k tichosti a k vyznání. Že před Tebou smíme vyznat to, co nás tíží a trápí, že Ti to smíme odevzdat a otevřít se Tvé milosti, ve které nám ukazuješ skutečný základ našich životů. Děkujeme, že před námi otvíráš perspektivu života, který má budoucnost.

Chceme před Tebou vyznat, že nejsme lepší než lidé kolem nás. Že často svou skepsí zastíráme výhled k Tvé naději. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Vyznáváme všechno to, co jsme zavinili a nevíme si s tím rady, všechna slova, která neměla zaznít, všechny chvíle, ve kterých jsme neobstáli, svou netrpělivost a svou lhostejnost. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Pane, z evangelia Tě ve svědectví Ježíše Krista poznáváme jako milosrdného, který se slitovává a odpouští, nepohoršuje se, ale přijímá. Proto věříme, že také my máme v Tobě a u Tebe naději a odpuštění a budoucnost. Kdo takto věříte vyznejte to hlasitým: Věřím.

Protože Ty jsi odpustil nám a nabízíš společenství s Tebou i s lidmi, také já odpouštím všem, kdo se proti mně jakkoli provinili a prosím o odpuštění každého, komu jsem ublížil sám.

Kdo jste takto ochotni ke smíření, vyznejte to hlasitým: Odpouštím.

Slovo milosti: Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není unavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz 40,28n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Modlitba: Otče, děkujeme ti,
neboť ty jsi náš Bůh.

Nebe a země a všechno, co žije,
ti vděčí za svůj původ.

Tvé světlo osvětlilo svět

a dalo povstat životu;

člověka jsi stvořil podle svého obrazu,

řídil jsi jeho cestu

a vedl jsi ho svým přikázáním.

Slyšel tvé slovo z úst tvých poslů,

nám všem jsi řekl své věčné Slovo:

v Ježíši Kristu, tvém Synu.

V něm máme život.

Jeho Duch lásky je tím Duchem, který nás učí

chválit tebe, našeho Otce,

tobě děkovat,

tebe oslavovat

a tebe vyznávat:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech!

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami

pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 509 Předivný Pán Bůh v skutcích svých

Přímluvná modlitba: Pane Bože, přicházíme před Tebe se srdcem naplněným vděčností, s díky, že jsi nás nasýtil a naplnil důvěrou, že jsi s námi, že v našich životech, v životech lidí po celém světě otevíráš naději svého království. A právě v této důvěře Ti chceme odevzdat všechny, o které máme starost.

Dnes Tě chceme především prosit za odsouzené členky skupiny Pussy Riot. Prosíme za ně i za všechny, které likviduje moc v Rusku. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za ty, kteří mají trápení a jsou blízko nás. Prosíme za nemocné a opuštěné. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za ty, kteří žijí v sociální nejistotě, kteří ztratili práci. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za tento sbor. Prosíme, aby v něm zaznívalo Tvé evangelium. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za Tvou církev. Prosíme, aby se nenechala vtáhnout do nenávisti v této společnosti. Prosíme o Tvůj pokoj. Za to Tě, Pane, prosíme.

Vyslyš, prosíme, naše tiché či hlasité prosby.

Voláme k Tobě spolu se všemi křesťany tak, jak nás to naučil Tvůj syn a náš spasitel Ježíš Kristus:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Ježíš řekl: Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese ovoce mnohé; neboť beze mne nic nemůžete učiniti.

J 15,5

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. Nu 6,24-26

Píseň: 355